

Η Λουίζ Μπουρζουά, ένας θρύλος της εποχής μας, μια καλλιτέχνης που σφράγισε με το έργο της, όσο ελάχιστοι καλλιτέχνες, την ιστορία της σύγχρονης τέχνης και την εξέλιξή της, έχει τιμηθεί και αναγνωρισθεί από το σύνολο του εικαστικού κόσμου διεθνώς με πολλές διακρίσεις και μεγάλες εκθέσεις αναδρομικές και αφιερώματα στα σημαντικότερα Μουσεία και Ιδρύματα Τέχνης σε όλο τον κόσμο. Τα έργα της είναι ανθρωπομορφικά, ερωτικά, δραματικά, αυτοβιογραφικά και αυτο-αναφορικά. *«Η Τέχνη δεν είναι για την Τέχνη, η Τέχνη είναι για την ζωή, και αυτό τα λει ολά»*, η ρήση της γύρω από το ρόλο της τέχνης στην ζωή της. Αλλά και δικαιώνει την προσήλωσή της σε αυτή, *«Η τέχνη εγγυάται την υγεία του νου»*. Το σπίτι και το ανθρώπινο σώμα υπάρχουν ως κεντρικά στοιχεία σε πολλά από τα έργα της, στα οποία συχνά περιέχονται θέματα από την από την παιδική της ηλικία, *«Ένα έργο τέχνης δεν χρειάζεται εξήγηση. Το έργο πρέπει να μιλάει από μόνο του. Μπορεί να δέχεται πολλές ερμηνείες αλλά μόνο μία ήταν στο μυαλό του καλλιτέχνη. Η μόνη ευθύνη που έχεις, σαν καλλιτέχνης, είναι να είσαι απολύτως αληθινός στον εαυτό σου»*. Η διάθεσή της είναι να κάνει έργα που αναδημιουργούν μια ανάμνηση και κινητοποιούν το συναίσθημα. *«Δεν είναι μια εικόνα που ψάχνω. Δεν είναι μια ιδέα. Είναι ένα συναίσθημα που θέλεις να ξαναφτιάξεις, το συναίσθημα για να θέλεις, για να δίνεις, για να καταστρέφεις»*. Ο τρόμος, η μοναξιά, η απελπισία, η υστερία, ο κίνδυνος που ελλοχεύει, ο εγκλωβισμός σε ένα κελί, η αγάπη, η προστασία της μητέρας, η μητέρα-αράχνη, το σώμα που είναι σπίτι, οι φαντασιώσεις, η μελαγχολία, ο φόβος της φθοράς και του θανάτου, η αδυναμία για ενηλικίωση, η παιδική ηλικία που συνεχώς ξανάρχεται στην μνήμη και τροφοδοτεί, γιατί *«ποτέ δεν απώλεσε τη μαγεία της ούτε το μυστήριο ή τον δραματικό της χαρακτήρα»*.

Οι αναμνήσεις της όσο τραγικές τόσο και αναγκαίες *«τις μνήμες μου τις χρειάζομαι, είναι τα ντοκουμέντα μου»*. Κάθε έργο της είναι ένας εξορκισμός για τα τραύματα του παρελθόντος που δεν έχουν επουλωθεί. *«Οι ενοχές που έχουν δημιουργηθεί από τις απαγορεύσεις έρχονται και ξανάρχονται συνεχώς, προκαλούν πόνο και πρέπει να ξεχαστούν, γι αυτό μέσα από τα έργα προσπαθείς να απαλλαγείς από αυτές»*. Το αίσθημα της εγκατάλειψης και της μοναξιάς προκαλούσε πόνο *«για να κατορθώσω να εκφράσω τις αβάσταχτες οικογενειακές εντάσεις, έπρεπε να εκφράσω το άγχος μου με φόρμες που μπορούσα να αλλάξω, να καταστρέψω και να ξαναφτιάξω»*. Τα έργα της αποτελούν το καταφύγιό της, γιατί *«Τα συναισθήματά μου είναι υπερβολικά για το μέγεθός μου, έτσι με ενοχλούν και πρέπει να τα ξεφορτωθώ»*. Είναι αέρινα, αβαρή και γενναία *«Τίποτα δεν με καταλαμβάνει, δεν περιμένω, δεν με τρομάζει, δεν ελπίζω. Επομένως για τίποτα δεν μετανιώνω, για τίποτα δεν φοβάμαι. Ο φόβος δεν υπάρχει»*, είναι ερωτικά, είναι ανθρώπινα, μερικές φορές έχουν χιούμορ, σε μαγνητίζουν, σου αποκαλύπτονται.

Τα σχέδιά της αποκαλύπτουν την μαεστρία της να κατευθύνει τα συναισθήματά της ακόμη και με τα πιο απλά μέσα. Δεν ενδιαφέρεται όμως τόσο για την ιστορία που εκφράζουν όσο για τις φόρμες και την ποιότητα της αφαίρεσης. Κοιτάζοντας την εξέλιξή τους τα τελευταία εξήντα χρόνια, μπορούμε να δούμε την εξέλιξη στο θέμα και στην φόρμα. Στα σχέδιά της, *«Δεν μιλάμε για καταγραφή των γεγονότων και των συναισθημάτων, την καταγραφή των κινήτρων. Μιλάμε για την καταγραφή των γραμμών και των σχημάτων, αυτό είναι όλο. Τα θέματα είναι κοινά στον καθένα, σε όλους, δεν είναι κάποιο μυστήριο. Το μυστήριο είναι στο τι κάνεις με αυτά»*. Το έργο της είναι ένας καθρέπτης της ζωής της και των συγκινήσεών της, είναι αυτοβιογραφικό και γεμάτο μνήμες, *«οτιδήποτε δημιουργώ προέρχεται από κάτι προσωπικό, κάποια ανάμνηση ή συναισθηματική εμπειρία»*, της ανάγκης της να επαναδιαπραγματευθεί τις άλυτες συγκρούσεις του παρελθόντος της *«όταν δεν σου αρέσει το παρελθόν σου, το ξαναφτιάχνεις»* και της συνεχούς ενασχόλησής της με την ανθρώπινη μοναξιά και τα ζητήματα σχέσεων αρσενικού – θηλυκού.